

Luzsicza István
(1975, Budapest) költő,
szerkesztő, bírósági
tisztviselő, Főton él

Luzsicza István

Verecke, Lampedusa, Balassa utca

vályogfalként dőlt le az elhagyott haza
a befagyott Tisza jegén menekedve
nekiindulva az Isten tudja hova –
az *idegen* helyről még idegenebbe

az egykorvolt Eszeny mint vályogfal borult
messzire elmaradt minden barát rokon
s békét túlélni ki túlélte Nagy Háborút
új honba eredt túl az új határokon

*kicsinyke vályogház – menedékszigetke:
honfoglalóktól belakott Lampedusa
hágóján a hét törzs nyomával Verecke
hétvezérek lován járt Balassa utca*

*kikötőbe értek a hajótöröttek
menedékből sarjadt lombozó családja
– ott most vénült fáradt vályogfalak dőlnek:
rég *idegen* már az új haza háza*

vályogból lett haza benne hús-vér ágak
nemzedékekkel telt kislagi új lak –
évtizedek s arcok mára odébbálltak
közel s messzebb – és kik végképp elvonultak

*kik itthon voltak: most máshol vannak otthon
emlékké dőltek az öreg vályogfalak
emlékké vonult el menekvés és friss hon
apró-cseprő lakból emlékezet maradt*

*elbontott üres ház: sziget elsüllyesztve
terheibe belerokkant Lampedusa
megrongált emlékmű elcsatolt Verecke
– lakatlanként nyüzsgő új Balassa utca*

elmerült kikötő elsüllyedt szigetpart
régvolt honfoglalók letűnt menekültek
kezdődött s véget ért – de ágain megtart
színei a lombon mindmáig átütnek